

XVI 92

15264

da p. 2392/13 H. y.

Dk. III

Cz. VI/16

16 spisu

Regulamin

używania materiałów wybuchowych

we wschodnio galicyjskich kopalniach soli.

LWÓW.

Z drukarni M. Schmitta i S-ki.

1913.

Regulamin

XII-92

używania materiałów wybuchowych

we wschodnio galicyjskich kopalniach soli.

LWÓW.

Z drukarni M. Schmitta i S-ki.

1913.

II 115264 / N2B 18768

1000328238

ze z6 z06

I. Część ogólna.

§ 1.

Zakupno materiałów wybuchowych i zapalników jest li tylko właścicielowi kopalni, względnie upoważnionemu przez niego (c. k. Zarządowi salin) dozwolone, robotnicy zaś górniczy winni zapotrzebowanie swe w materiałach i zapalnikach powyższych pokrywać u kierownika ruchu (c. k. Zarządu salinarnego).

§ 2.

Prócz materiałów wybuchowych, monopolowi prochowemu podlegających [proch czarny lub strzelniczy i tak zwane wybuchowe przetwory bezpieczne (reskrypt ministerjalny z 19. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 96) jak dynamon, dynammon powietrzny i t. p.] wolno takich tylko materiałów wybuchowych używać, które urzędownie jako dopuszczalne są uznane.

§ 3.

Materiały wybuchowe i zapalniki przez właściciela kopalni dla ruchu kopalnianego nabyte, wolno tylko osobom na nich się znajdującym i pewnym odbierać, przenosić, przechowywać i wydawać, przyczem nazwiska osób tych winien kierownik ruchu wciągnąć do księgi objazdowej, przez kopalnię prowadzonej.

Przewóz należy o ile możności w ten sposób urządzić, by jeszcze przy świetle dziennem zdążyć do miejsca przeznaczenia i złożyć proch za dnia do magazynu. Gdyby jednak wskutek wydarzeń niespodzianych, przed nastaniem zmierzchu, nie powiodło się już prochu zmagazynować, wówczas należy go dobrze przykryć i przechować.

Na tym samym wozie, na którym przewozi się proch, nie wolno równocześnie przewozić palników lub materyi wybuchowych, tudzież przedmiotów grożących niebezpieczeństwem ognia lub eksplodujących, jak niemniej także kamieni lub części metalowych.

Wóz każdy więcej jak 100 *kg* prochu zawierający, należy dla uwidocznienia zaopatrzyć czarną chorągwią. Przy nakładaniu należy poszczególne paczki ułożyć na podkładach ze słomianek trzcinowych i dobrze je do wozu przytwierdzić. Przytwierdzenie to należy uskutecznić li tylko za pomocą lin, żadną zaś miarą za pomocą łańcuchów.

Wszelkie części składowe metaliczne, mogące zetknąć się podczas przewozu z paczkami, należy obwinąć pakułami, słomą lub szmatami.

Przed deszczem należy paczki ochronić nieprzemakalnemi płachtami wozowemi. Jazda winna odbywać się tylko krok za krokiem.

Personałowi (woźnicom), do którego pewnych tylko ludzi wyznaczyć należy, jest palenie tytoniu wzbronione.

Wozów prochem napełnionych nie wolno ani w miejscowościach zamieszkałych zatrzymywać, ani też z nimi do gospód zajezdnych lub domów mieszkalnych zajeżdżać, natomiast w razie koniecznego przestanku, o ile pojemność wozu 500 *kg* prochu by przenosiła, należy co najmniej 500 *m* zresztą co najmniej 100 *m* i to pod strażą, zewnątrz miejscowości je zatrzymać.

Miejscowości zamieszkałe należy wogóle o ile możności omijać. W razie zepsucia się wozu zawierającego ładunek prochu, lub też w razie rozsypania się prochu, należy przedewszystkiem konie wyprzęgnąć i na bok je odprowadzić, a następnie z wszelką ostrożnością szkodę usunąć.

Proch rozsypany należy pozmiatać, skoro jednak woda jest pod ręką, wystarczy jeżeli zwilży się proch na ziemi rozsypany.

II. Przechowanie materyałów wybuchowych i zapalników.

§ 4.

Nabyte materyały wybuchowe i zapalniki należy umieścić bezwzględnie po ich nadejściu w miejscu przeznaczonem do ich przechowania.

§ 5.

Na powierzchni wolno przechowywać proch czarny czyli strzelniczy do 15 *kg*, tylko w odpowiednich naczyniach, w miejscach niezamieszkałych, zamkniętych i suchych.

Prochownie światowe, dla większych ilości prochu przeznaczone, wymagają zezwolenia władzy politycznej. O zakładaniu magazynów podziemnych dla prochu strzelniczego, należy donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu i przedłożyć równocześnie ich plan sytuacyjny. Magazyny takie winny składać się z dwóch oddzielonych od siebie i zamykalnych przedziałów (przedsionka do wydawania prochu i składu właściwego), z których dostęp dozwolony jest li tylko do przedsionka i to z latarnią, u której oszklenie zaopatrzone jest siatką mosiężną dla ochrony przed stłuczeniem. Wejście doń może nastąpić jedynie przy użyciu butów filcowych albo też boso.

Składy tego rodzaju, przeznaczone do umieszczenia aż do ilości 50 *kg* prochu strzelniczego, winny być odległe od magazynów innych, również materyały wybuchowe zawierających, tudzież od szybów w ruchu się znajdujących, wreszcie od sztolni i zrobów, co najmniej 50 *m*, natomiast od najbliższych pochylni hamulczych i chodników co najmniej 10 *m*; zakładanie ich bezpośrednio w chod-

niku w linii prostej z przechodnim chodnikiem innym się łączącym jest wzbronione, natomiast wolno umieszczać je w odgałęzieniu chodnika tego pod kątem prostym, i to w miejscu co najmniej 2 m długości posiadającym. Warunki pod jakimi w prochodni podziemnej wolno umieszczać ilości większe ponad 50 kg prochu strzelniczego, ustanawia w razie zachodzącej potrzeby Urząd górniczy okręgowy po przeprowadzeniu dochodzenia miejscowego.

Wewnątrz prochowni podziemnych nie wolno przechowywać ani żelaznych narzędzi, ani też przytwierdzać jakich części żelaznych.

Podłogę prochowni należy iłem miękkim wyłożyć, w kopalniach zaś suchych, gdzie ił taki sam przez się wilgoci nie zatrzymuje, wyłożyć ją matami włosiennymi i słomianymi i utrzymywać zawsze w czystości.

§ 6.

Przechowywanie przetworów wybuchowych bezpiecznych (dynammonu, dynammonu powietrznego i t. p.), monopolowi prochowemu podporządkowanych, podlega o tyle tylko ograniczeniu, że należy przechowywać je zawsze pod bezpiecznem zamknięciem. Miejsce przechowania powyższych materiałów wybuchowych winno być o ile możliwości suche.

§ 7.

Co do przechowywania materiałów wybuchowych monopolowi prochowemu nie podlegających, obowiązują postanowienia reskryptu ministeryalnego z dnia 2. lipca 1877, Dz. u. p. Nr. 68 i z 22. września 1883, Dz. u. p. Nr. 156, zaś co do zakładania magazynów podziemnych dla tego rodzaju materiałów wybuchowych reskrypt c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. kwietnia 1892 l. 3175. Ilości do zmagazynowania zezwolonej, nie wolno żadną miarą przekroczyć. Materiały wybuchowe tego rodzaju, do włącznie 3 kg, można przechowywać w miej-

sach niezamieszkanym, przez władzę przemysłową za odpowiednie uznanych.

Składy podręczne przeznaczone do umieszczenia materiałów wybuchowych do włącznie 3 kg, wymagają w razie zakładania tychże w kopalni zezwolenia c. k. Urzędu górniczego okręgowego.

§ 8.

Na żądanie urzędnika inspekcyjnego władz górniczych, winno każde kierownictwo ruchu wykazywać się zatwierdzeniem urzędowym istniejących składów materiałów wybuchowych (§§ 5. i 7.), odnośne zaś rozporządzenia urzędowe dosłownie zanotować w księdze objazdowej przez zakład kopalniany prowadzonej.

§ 9.

Spłonki wybuchowe („zapalniki mocno wybuchowe“ po myśli reskryptu ministeryalnego z dnia 19. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 95) wolno w takich tylko przechowywać miejscach, które uznano urzędownie jako nadające się do bezpiecznego zdeponowania i uchylające wszelkie niebezpieczeństwo pod względem wydawania rzeczonych materiałów wybuchowych. A zatem i co do owych schowków należy wykazać się zatwierdzeniem urzędowym, odnośne zaś rozporządzenie urzędowe zanotować w księdze objazdowej.

§ 10.

Zapalników wszelkiego rodzaju, w szczególności zaś spłonek wybuchowych nie wolno żadną miarą przechowywać razem z materiałami wybuchowymi w jednym i tym samym miejscu; natomiast przechowywanie prochu strzelniczego lub też podobnych materiałów wybuchowych pył wytwarzających, z innymi materiałami wybuchowymi w jednym i tym samym składzie, jest za osobnym urzędowym zezwoleniem wtedy tylko dopuszczalne, jeżeli schowki obu

rodzajów materiałów wybuchowych są całkowicie od siebie odosobnione.

§ 11.

Miejsca przechowania materiałów i spłonek wybuchowych należy zawsze w ten sposób zamykać, by otwarcie ich przez niepowołanych bez użycia przemocy nie mogło nastąpić.

Na zewnętrznej stronie zamknięcia należy umieścić napis: „Magazyn materiałów wybuchowych“.

III. Przepisy osobne dotyczące magazynów dynamitu i innych materiałów wybuchowych, monopolowi prochowemu nie podlegających. (§ 7.).

§ 12.

Podłoga magazynów winna składać się z polepy glinianej płótnem drelichowem wyłożonej.

§ 13.

Magazyny winny odznaczać się dobrym przewiewem powietrza, a temperatura w nich nie powinna podnosić się ponad 35° C. Zapasy w magazynie złożone nie powinny być nigdy wystawione na bezpośrednie działanie promieni słonecznych.

§ 14.

Wewnątrz każdego magazynu światowego należy termometr od strony słonecznej umieścić i odczytywać go w czasie każdorazowego wejścia do magazynu, zaś odczytaną temperaturę notować. Otwory powietrzne magazynów światowych, ochroniane wążkooczkową siatką drucianą, winny być zawsze otwarte, okna zaś tych magazynów należy tylko otwierać w czasie inspekcji, podczas poboru zapasów i w czasie dni pięknych i suchych. Prze-

ciw szczurom i myszom należy stosować odpowiednie środki ostrożności.

§ 15.

Tak wewnątrz jak i zewnątrz magazynów z materiałami wybuchowymi musi panować najwzorzorszy porządek i czystość.

§ 16.

W razie wykonywania robót w magazynach nie wolno osobom do nich przeznaczonym nosić przy sobie przedmiotów zapalnych i dlatego reskrypt ministerjalny z dnia 2. lipca 1877, Dz. u. p. Nr. 68 żąda wyraźnie, by robotników przed wejściem do magazynu poddać pod tym względem odpowiedniej rewizyi. Zarówno palenie tytoniu jak i czynności połączone z niebezpieczeństwem ognia, są tak w magazynach samych jak i w pobliżu tychże surowo wzbronione. Zakaz powyższy należy uwidocznic w miejscach odpowiednich i w bezpośrednim sąsiedztwie magazynów na osobnych tablicach ostrzegawczych.

§ 17.

Do robót wewnątrz magazynu wykonywanych należy tyle tylko osób używać, ile konieczność nieodzowna tego wymaga, wejście jednak doń osobom innym jest wzbronione. Wejście do magazynu dozwolone jest osobom do tego uprawnionym i to li tylko w obuwiu filcowem i ze światłem zamkniętem.

§ 18.

W magazynach należy utrzymywać w zapasie klocki drewniane ostrokrawężne, poszczególne zaś skrzynki w ten sposób na nich układać, aby nie mogły się przewrócić lub też spaść, powietrze zaś aby we wszystkich kierunkach swobodnie przepływało.

§ 19.

Skrzyń pustych, żelaznych części składowych, materiału pakunkowego, wreszcie odpadków drzewa i papieru nie wolno w magazynach pozostawiać.

§ 20.

Narzędzia używane do otwierania naczyń (skrzyń lub beczek), zawierających materiały wybuchowe, winny być sporządzone wyłącznie z drzewa lub miedzi, używanie zaś narzędzi żelaznych jest wzbronione. Naczyń materiałami wybuchowymi napełnionych nie wolno żadną miarą przewracać, przetaczać lub przesuwac, a nawet obracać na około punktu podparcia na podłodze; owszem, należy nieść je zawsze z wszelką ostrożnością i chronić przedewszystkiem od uderzenia. Zarówno otwieranie jak i zamykanie naczyń z materiałem wybuchowym w magazynach, jakoteż wszelka manipulacja z tym materiałem jest surowo wzbroniona.

§ 21.

Naczynia do przechowania materiałów wybuchowych używane i już nieużyteczne, należy w razie zanieczyszczenia ich materiałami wybuchowymi spalić w miejscu bezpiecznym i ustronnym. Materiał wybuchowy rozsypany należy z wszelką ostrożnością pozbierać, w miejscu ustronnym i od wiatru zasłonięnym w kształcie sznurka na grubość palca po ziemi rozsypać i na jednym końcu podpalić.

§ 22.

Magazyn każdy należy przynajmniej co dni 14 przegłądać by ciepłotę termometru zanotować, a zarazem zbadać w ogólności, w jakim stanie znajduje się magazyn jakoteż umieszczone w nim zapasy. Skoro przy wejściu do magazynu zauważy się zapach utrudniający oddech, należy skrzynię, z której zapach ten pochodzi usunąć bezzwłocznie z magazynu. Badanie zapasów leżących ponad 6 miesięcy w magazynie, jakoteż niszczenie zasobów materiałów wy-

buchowych znajdujących się w stanie rozkładu, winno odbywać się po myśli przepisu § 63. reskryptu ministerialnego z dnia 2. lipca 1877, Dz. u. p. Nr. 68, względnie dodatku B. tegoż reskryptu ministerialnego.

IV. Wydawanie materyałów wybuchowych.

§ 23.

Przedewszystkiem zapasy starsze najpierw wydawać należy. Wydawaniem materyałów wybuchowych winna zajmować się zawsze jedna i ta sama osoba. Osoba ta przez kierownika ruchu pouczona, winna stanowczo być pewną, na rzeczy się znającą i z przepisami niniejszego regulaminu materyałów wybuchowych bardzo dobrze obeznaną. Materyały wybuchowe wolno li tylko tym wydawać kopcaczom, którzy z nimi obchodzić się umieją, o ile postanowienia § 24. nie są miarodajne, przy czem ilość wydanych materyałów wybuchowych nie śmie przekraczać przewidzianego na jedną szychbę zapotrzebowania.

Wydawanie materyałów wybuchowych i zapalników do robót w kopalni przeznaczonych, może odbywać się li tylko w kopalni.

§ 24.

- 1) Spłonek i materyałów wybuchowych nie wolno wydawać równocześnie jednej i tej samej osobie.

Materyały wybuchowe monopolowi prochowemu nie podporządkowane, wolno wydawać tylko przełożonemu grupy robotniczej, lub też tam, gdzie do robót strzelniczych osobnych robotników się używa (strzałowych) tylko tym ostatnim. Tym osobom jedynie wolno materyały wybuchowe podejmować i ich używać. Osoby te należy jednak o istocie tych materyałów pouczyć i ostrzedz przed uderzeniem, krajanem lub łamaniem przetworów saletro-glicerynowych.

- 2) Materiały wybuchowe, z końcem szychty pozostałe, z wyjątkiem materiałów wybuchowych monopolowi podlegających (jak proch strzelniczy, dynammon, dynammon powietrzny i t. p.) tudzież spłonki pozostałe należy zwrócić na miejsce skąd zostały wydane.

§ 25.

Przy głębieniu szybu, tudzież prowadzeniu sztolni lub poprzeczni, może kierownictwo ruchu przełożonemu grupy robotniczej poruczyć spełnianie czynności strzałowego; należy to jednak w księdze objazdowej z podaniem odnośnej liczby osadczej i nazwiska przełożonego grupy robotniczej zanotować.

W celach naukowych i ćwiczebnych wolno kopaczom doświadczonym i niezawodnym, jednak tylko pod dozorem i odpowiedzialnością strzałowego lub dozorca, wykonywać roboty strzelnicze; należy jednak odnośne polecenie kierownika ruchu również w księdze objazdowej zanotować i równocześnie nazwisko strzałowego (dozorcy) i dotyczącego kopacza podać.

W wypadkach podobnych postanowienie, że kopaczów materiałami wybuchowymi obdzielać nie wolno, nie ma zastosowania.

§ 26.

Dla każdego magazynu materiałów wybuchowych należy według Wzoru I. prowadzić księgę dochodu i rozchodu, z której każdej chwili z wszelką pewnością sprawdzić by można, jaki zapas materiałów wybuchowych jest w magazynie złożony.

Zapas każdorazowy należy następnie na tablicy w magazynie umieszczonej wypisać i bieżąco uwidoczniać.

§ 27.

Na wydawane (względnie ponowny odbiór) materiały wybuchowe, monopolowi prochowemu nie podlegające, należy w księdze do tego przeznaczonej (Wzór II.) pro-

wadzić osobne zapiski, które zawierać winny: *a*) nazwisko odbiorcy, *b*) ilość wydanych wielkich (długich) i małych (krótkich) patronów, tudzież ciężar tychże, wreszcie *c*) nazwisko osób wydawaniem się trudniących. Zapiski podobne należy prowadzić również co do wydawania względnie ponownego odbierania spłonek wybuchowych, tak co do rodzaju, jak i ilości sztuk tychże.

V. Użycie i transport materiałów wybuchowych.

A. Postanowienia ogólne.

§ 28.

Regularne używanie wszelakich materiałów wybuchowych w górnictwie jest pod warunkiem stosowania się do przepisów regulaminu niniejszego wtedy tylko dozwolone, skoro rodzaj materiałów wybuchowych i zapalników, do użycia przeznaczonych, będzie Urzędowi górniczemu okręgowemu do wiadomości podany i jako dopuszczalny zatwierdzenie tegoż uzyska.

§ 29.

W razie próbnego używania jakichkolwiek materiałów wybuchowych w górnictwie wolno wykonywać robotę strzelniczą li tylko organom dozorczym, przez kierownika ruchu do tego przeznaczonym i w księdze objazdowej zanotowanym i to pod osobistą odpowiedzialnością kierownika ruchu za przestrzeganie wszelkich koniecznych środków bezpieczeństwa. O zamierzonym przeprowadzeniu doświadczeń z nowym pospolitym materiałem wybuchowym, który jednak musi być po myśli § 2. urzędownie uznany jako dopuszczalny, należy c. k. Urząd górniczy okręgowy najpóźniej 3 dni przedtem powiadomić.

§ 30.

Materyały wybuchowe wolno tylko w zdatnej do użytku postaci (patronach) i jakości wydawać i tychże używać.

Wydawanie i używanie prochu strzelniczego bez opakowania jakoteż materyałów wybuchowych zamarzniętych lub w stanie rozkładu się znajdujących jest wzbronione.

§ 31.

Materyały wybuchowe ponad 5 *kg* ciężaru posiadające, należy w pobliżu szybów i zabudowań zakładowych, jak również pod ziemią całkiem oddzielnie przenosić. Do transportu ilości 25 *kg* przewyższających należy używać zawsze dwóch ludzi. W tem samem naczyniu nie wolno przenosić materyałów wybuchowych i zapalników równocześnie.

Robotnicy transportem tym zajęci, winni uwiadomić osoby w pobliżu się znajdujące wołaniem: „proch (dynamit) w drodze!“ Przewóz materyałów wybuchowych szybem można tylko dokonywać po poprzednim zawiadomieniu maszynisty, szybowego i odbieracza w podszybiu.

Odbieracz winien naczynie przewozowe z klatki ostrożnie wysunąć i na wyjmowanie materyałów wybuchowych z tegoż naczynia li tylko osobom do tego przeznaczonym zezwolić.

Przewozu materyałów wybuchowych szybem, jakoteż transportu tychże do magazynów podziemnych nie wolno podejmować w czasie zjazdu i wyjazdu załogi roboczej.

Bezpiecznych przetworów wybuchowych monopolowi prochowemu podlegających (dynammonu i dynammonu powietrznego) dotyczą postanowienia niniejsze o tyle, że wymienionych materyałów wybuchowych z spłonkami wybuchowymi razem przewozić nie wolno i że do transportu ilości 20 *kg* przewyższającej, zawsze dwóch ludzi używać należy.

§ 31. a.

Materyały wybuchowe do kopalni spuszczone, należy po spuszczeniu ich do podziemnego magazynu materyałów wybuchowych bezzwłocznie odstawić, skąd wydawane będą kopaczom w miarę potrzeby przez osobę bliżej określoną przepisami § 29. niniejszego regulaminu.

Gdyby magazynu na materyały wybuchowe w kopalni nie było, wówczas należy przechowywać je i wydawać w miejscu kopalnianem odpowiadającym przepisom o magazynach materyałów wybuchowych w niniejszym regulaminie zawartym.

W tym wypadku należy pozostałą ilość materyału wybuchowego wydać bezzwłocznie z końcem szychty szybem na świat z kopalni. Żadną miarą nie wolno wydawać kopaczom materyałów wybuchowych na świecie i zezwalać by z nimi zjeżdżali do kopalni.

§ 32.

Transport materyałów wybuchowych z miejsc wydawczych do przodka roboczego, przechowywanie ich w miejscu roboczym i odwóz nieużytych materyałów wybuchowych, winien odbywać się w naczyniach zamykalnych (ładownicach nabojoych, skrzynkach strzelniczych), przez Zarząd kopalni dostarczanych. Proch czarny, jakoteż inne materyały wybuchowe, pył wytwarzające, wolno tylko przewozić w puszkach blaszanych lub też naczyniach drewnianych.

Spłonki wybuchowe należy w osobnych przechowywać naczyniach. Materyałów wybuchowych nie wolno wraz z spłonkami wybuchowymi przenosić tej samej osobie na miejsce przeznaczenia równocześnie.

§ 33.

Naczynia do pomieszczenia materyałów i spłonek wybuchowych przeznaczone, należy przechowywać oddzielnie od siebie, w miejscach bezpiecznych i suchych i w odpowiedniej od miejsca roboczego odległości. I tylko w celu

bezpośredniego ich użycia wolno je przenieść do miejsca roboczego.

§ 34.

Materyały wybuchowe w patronach wolno dopiero bezpośrednio przed użyciem zaopatrzyć w zapalniki. Z patronów w ten sposób przysposobionych tworzyć zapasów nie wolno. W razie posługiwania się zapalnikami sznurowymi należy co do ich niezawodności przed użyciem je zbadać, uszkodzone zaś (łomne i wilgotne) zapalniki sznurowe zwrócić do miejsca wydawczego. W kopalniach, w których używa się światła otwartego, jest zarówno pozostawianie jak i zawieszanie w chodnikach zapalników sznurowych wzbronione.

§ 35.

Do nabijania otworów strzelniczych prochem czarnym jest stanowczo wzbronione używanie iglic i ładowników żelaznych; podobnie zakazuje się używania hubki zapalczej, drewna zbutwiełego lub naolejonego papieru do zapalania siarkówki. Na przybitkę wolno używać tylko materyi miękkich, iskier nie dających.

§ 36.

Robotę strzelniczą, a mianowicie nabijanie i odpalanie nabojów, o ile nie wykonywują jej osoby odrębne, od akordu miejscowego niezależne (strzałowi, urzędnicy), wolno li tylko przełożonym drużyn roboczych i kopaczom najstarszym wykonywać. Nabijanie otworów wiertniczych winni również wykonywać jedynie strzałowi lub przełożeni drużyn roboczych, albo wreszcie bezpośrednio ich nadzorowi powierzone osoby.

Zarówno nazwiska strzałowych jak i przełożonych drużyn roboczych należy władzy górniczej podać do wiadomości.

§ 37.

Przed odpaleniem strzałów, należy dostęp do donośnych miejsc roboczych kopaczami obsadzić, względnie odpowiednio je zamknąć. Przed zapaleniem naboju należy uwiadomić robotników w pobliżu się znajdujących głosem donośnym „ogień“ i tak długo czekać, dopóki nie schronią się do miejsc ucieczkowych. W razie oczekiwanej przebitki miejsca roboczego z miejscem naprzeciwległym (przeciwprzodkiem, filarem, chodnikiem i t. p.) należy przed odpaleniem jednego lub większej ilości naboju, powiadomić o tem zawczasu załogę roboczą tego miejsca i to tak dokładnie, by wszelka wątpliwość co do rozpoczęcia lub też ukończenia powyższej roboty była wykluczona.

§ 38.

Strzały nabojuwne równocześnie w miejscu roboczym nabite, należy równocześnie podpalić. Gdyby większą ilość strzałów równocześnie odpalono, dalej, gdyby strzał nabity zawiódł, lub materiał wybuchowy spłonął a nie wybuchnął, nie wolno przed upływem 30 minut po zapaleniu zbliżyć się do miejsca roboczego.

W wypadku podobnym wolno tylko strzałowemu względnie przełożonemu drużyny roboczej do przodka przystąpić i dopiero skoro tenże przekona się, że niebezpieczeństwa niema, wolno robotnikom innym do przodka powrócić.

Przy użyciu sposobu centralnego zapalania, jest odpalenie więcej jak jednego strzału równocześnie tylko przy zapalaniu elektrycznym (wysokooporowem i żarowem) dozwolone, przy użyciu jednak ciernych zapalników Lauera stanowczo wzbronione.

§ 39.

Wywiercanie lub zalewanie wodą strzałów wybuchowych, które zawiódły, jakoteż pogłębianie pozostałych piętak strzałowych jest najsurowiej wzbronione.

Naboje które zawiodły, należy stanowczo za pomocą naboju sąsiedniego podpalić. Otwory świdrowe przeznaczone dla nabołów sąsiednich i założone w pobliżu otworu, który niedopisał należy tak skierować, by z nabojem niewypalonym się nie zetknęły.

Zarówno miejsce jak i kierunek otworów świdrowych dla strzałów sąsiednich winien oznaczać dozorca.

§ 40.

Miażdż skalny siłą strzału odrzucony należy przed odwózką zbadać, czyli cząstki materiału wybuchowego w nim nie pozostały. Załoga każda jest nadto obowiązana przed opuszczeniem miejsca roboczego zbadać skuteczność swych strzałów, celem uczynienia strzałów nieudałych nieszkodliwymi, względnie wskazania tychże załodze następnej.

§ 41.

Podczas manipulacji z materiałami i zapalnikami wybuchowymi zabrania się zarówno palenia tytoniu jak i każdej czynności połączonej z niebezpieczeństwem ognia.

§ 42.

Gdyby w kopalni nie było odpowiednio blizkiego miejsca dla zabezpieczenia robotników przed strzałem wybuchowym, wówczas należy wykonać osobne urządzenia ochronne (n. p. drzwi przeciwstrzałowe, przy głębieniu szybów pomosty ochronne). W odkrywkach jest robota strzelnicza wtedy tylko dozwolona, gdy ani dla robotnika, ani dla ruchu publicznego żadnego nie przedstawia niebezpieczeństwa.

§ 43.

W miejscach, w których skutek wywiązywania się powietrza wybuchającego nakazane są przy robotach lampki bezpieczeństwa, wolno jako materiałów wybuchowych używać jedynie przetworów bezpiecznych (dynammonu powietrznego, progressytu), zaś do zapalania naboji li tylko

elektrycznego zapalania żarowego. Używanie innych materiałów wybuchowych i zapalników jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 44.

Każdego robotnika należy pouczyć, że następstwem używania i stykania się przez czas dłuższy skóry ciała z przetworami nitroglicerynowymi, do których zalicza się także dynammon plastyczny zwany obecnie „dynammonem Nr. 0“, są bole głowy i nudności, wskutek czego robotnicy mający do czynienia z podobnymi przetworami, winni zmywać skórę ciepłym, cztero- do pięcioprocentowym ługiem sodu, a następnie ciepłą wodą. Jako środki na występujące w danym razie bole głowy i nudności zaleca się aż do przybycia lekarza spokój ciała, okłady lodowe, zlewanie głowy zimną wodą i picie mocnej czarnej kawy.

§ 45.

Materyały wybuchowe i zapalniki niepotrzebowane winni kopacze odprowadzić z końcem szychty do miejsca w § 31. tegoż regulaminu oznaczonego. Zabieranie materiałów wybuchowych i zapalników z kopalni, a zwłaszcza przynoszenie ich do mieszkań lub też używanie do celów innych, aniżeli przeznaczonych, wreszcie wręczania ich osobom drugim, jest zarówno robotnikom jak i dozorcóm najsurowiej wzbronione.

Celem ścisłego wypełnienia powyższego nakazu, należy raz przynajmniej na tydzień kilku z robotników kopalni wyjeżdżających poddać wrywkowej osobistej rewizji, za pośrednictwem dozorczy, przyczem nie należy rewizji tej ograniczać wyłącznie tylko na robotników, którzy właśnie wtedy mają do czynienia z materiałami wybuchowymi. Dokonanie owej rewizji należy zanotować w księdze objazdowej. Zarówno robotnikom jak i organom dozorczym jest przyjmowanie materiałów wybuchowych i zapalników od robotników lub osób innych, a zwłaszcza przynoszenie tychże materiałów do swych mie-

szków, tudzież przedewszystkiem używanie ich do jakiegokolwiek niedozwolonego celu jak najsurowiej wzbronione.

§ 46.

Znalezione materyały wybuchowe i zapalniki i wogóle materyały takie, których ani uprawnionemu doń właścicielowi, ani osobie do użycia ich uprawnionej zwrócić nie można, należy oddać najbliższemu oddziałowi komendy żandarmeryi.

§ 47.

Regulamin używania materyałów wybuchowych należy robotnikom, o ile do nich się odnosi, względnie dozorcóm, dwa razy do roku odczytywać i objaśniać, porę zaś odczytania w księdze objazdowej zanotować.

B. Przepisy szczegółowe.

§ 48.

Przy użyciu dynamitu i dynamitu powietrznego wolno wybuchowe patrony dynamitowe jedynie za pośrednictwem ładowników drewnianych bez użycia pręczy i przy zastosowaniu powolnego naciskania w otworach świdrowych w ten tylko sposób umieszczać, by patrony dynamitowe otwór świdrowy o ile możności wypełniły. Jako patronu zapalczego należy zazwyczaj używać jednego z małych patronów, a mianowicie: papier otulczy na jednym końcu otworzyć, kołkiem drewnianym wgłębienie w dynamicie wykonać, zapalnik wraz z spłonką wybuchową wcisnąć i papier patronu zapalczego do zapalnika przywiązać. Dla dynamitu powietrznego należy używać spłonek o zawartości co najmniej 0·8 g masy piorunującej.

Patron zapalczy w ten sposób przysposobiony należy ostrożnie do otworu świdrowego wsunąć i na naboju wybuchowym lekko tylko osadzić.

§ 49.

W razie używania dynammonu, dynammonu powietrznego lub progressytu, należy przestrzegać przepisów następujących:

- a) Otwory świdrowe winny być okrągłe, prostolinijne, gładkie i o takiej średnicy, by wkładanie patronów aż na spód otworu mogło nastąpić z łatwością.
- b) Przed nabiciem należy otwory świdrowe starannie oczyścić z miazgi świdrowego, by ciała obce między patrony się nie dostały.
- c) Otwory świdrowe mokre, należy przed umieszczeniem w nich materiału wybuchowego wytrzeć w miarę możliwości na sucho.
- d) Do naboju wolno takich tylko używać patronów, które przy dotknięciu się poddają, patronów twardych używać nie wolno.

Używanie patronów odciętych lub odłamanych celem wyrównania naboju jest wzbronione.

Należy unikać używania patronów o czołach niezupełnie zamkniętych, jakoteż zanieczyszczania otworów świdrowych materiałem wybuchowym.

Patrony należy za pomocą drewnianego ładownika wsunąć lekko i z osobna do otworu świdrowego. Wciskanie i gniecenie patronów jest wzbronione, jednak należy te patrony tak blisko do siebie przysunąć, by między nimi nie pozostało miejsce puste.

W razie używania progressytu, wolno osłonę wodoszczelną patronu (patron otulczy) przed tegoż użyciem usunąć, wykonywać to jednak należy ostrożnie, by patronu właściwego nie uszkodzić.

W mokrych otworach świdrowych należy pozostawić wodoszczelną osłonę na patronie.

Jako patronów zapalczych należy używać li tylko patronów wielkich, wyjętych z świeżo otwartego kartonu, podczas gdy patronów dawniejszych, wyjętych z kartonów otwartych w dniach poprzednich do celu powyższego używać nie wolno.

Przybitka winna zwyczajnie posiadać co najmniej długość 50 cm i być możliwie związłe ubitą.

Z patronami zapalczymi dynammonu powietrznego lub dynammonu, należy obchodzić się w sposób następujący:

- a) Przed przysposobieniem należy patron zapalczy przez lekkie ugniatanie pełną dłonią górnej jego części i obrót tegoż naokoło osi dłuższej tak go rozpułchnić, by wsunięcie weń zapalnika odbyło się bez oporu.
- b) Łożyska dla zapalnika nie wolno wykonywać w materiale wybuchowym za pośrednictwem trzpienia (kółka drewnianego).
- c) Część spłonkową zapalnika należy po otwarciu wywinięcia pochwy patronowej wsunąć lekko w materiał wybuchowy. Zapalnik należy tak głęboko osadzić, by tylko część jego wierzchnia była widoczną. Następnie należy wystającym brzegiem pochwy papierowej przykryć wierzchnią część zapalnika i połączyć go silnie z patronem zapomocą starannego obwiązania. (Do celu powyższego służy sznurek wiązałkowy do każdej skrzyneczki dodany).

Wreszcie należy za pomocą miernego uciskania między palcami przysposobionej części patronu, uzupełnić szczelne przyleganie spulchnionego dynammonu powietrznego do zapalnika.

- d) Zapalniki (spłonki) do użycia przeznaczone, winny odznaczać się dobrą jakością.

Dla dynammonu powietrznego należy używać spłonek o 2 g masy piorunującej. Przeposobianie patronu progressytwego jako zapalczego winno odbyć się w sposób podobny jak przy dynamicie. Miejsce dla zapalnika do osadzenia przeznaczonego, należy trzpieniem drewnianym wykonać, jednakowoż zgniecenia progressytwu unikać, by gęstość tegoż pierwotna była zachowaną. Zapalnik należy w $\frac{2}{3}$ długości w materiał wybuchowy wetknąć, a następnie otwarty papier patronowy doń przywiązać. Spłonki

do użycia przeznaczone winny zawierać 2 g masy piorunującej.

§ 50.

Przy użyciu elektrycznego zapalania wysokooporowego, należy przestrzegać przepisów następujących:

- 1) Elektrycznej maszynki zapalczej nie należy nigdy wystawiać na działanie zbytniego gorąca lub też wilgoci, owszem, o ile nie używa się jej właśnie w kopalni, należy przechowywać ją w miejscu suchym na powierzchni.
- 2) Maszynek zapalczycych, w których brakuje rurki szklanej, zamykającej szczelnie konduktora i iskiernik lub rurka ta jest uszkodzona, używać nie wolno.
- 3) Przed każdą szychtą, a w miarę potrzeby i częściej winien strzałowy zbadać maszynkę zapalczą albo na powierzchni, albo też na podszybiu szybu wciągającego. Przed próbą należy zarówno gałkę konduktora jak i iskiernik wytrzeć dobrze szmatką wełnianą. W czasie próby tej nie śmia przewody drutowe z maszynką być połączone.
- 4) Próbę powyższą należy w ten sposób wykonać, że iskiernik naprzd się wysuwa i to o tyle, by kończyk jego około 10 *m/m* od gałki był oddalony. Za pomocą korby przypiętej należy następnie powoli wykonać 5 obrotów, przy ostatnim zaś przycisk szybko ku dołowi pocisnąć. Jeśli iskra z trzaskiem przeskoczy, wówczas znajduje się maszynka w stanie należywym.
- 5) Do zapalania należy zawsze używać dwóch przewodów drutowych, w takiej odległości od siebie ułożonych, by zetknięcie przypadkowe tychże z sobą, lub też przeskakiwanie iskier, było niemożliwym. Używanie szyn kopalnianych do przewodów wstecznych, tudzież strzelanie przy pomocy jednego tylko drutu i przewodu ziemnego jest wzbronione.

- 6) Jeden z przewodów drutowych należy tak zawsze układać, by od zapalnika ostatniego aż do bieguna maszyny, nigdzie z ziemią się nie stykał.
- 7) Przy przewodach znaczną długość posiadających, zaleca się używanie przewodu drutowego, z dobrze izolowanego drutu gutaperkowego (dusza miedziana 1 *m/m* grubości), który stosownie do celu, należy za pomocą klocków drewnianych, do wyprawy przybitych, tak przytwierdzić, by ani żelaza, ani skały nie dotykał.
- 8) Przewodem wstecznym, przy długościach nieznacznych, może być 2 *m/m* drut żelazny, który należy przymocować na przeciwnej ścianie o ile możności w miejscu suchem. Przy przewodach ponad 300 *m* długości posiadających, jakoteż w miejscach mokrych, n. p. przy głębinieniu szybów, używa się z korzyścią dla obu przewodów izolowanych drutów miedzianych o średnicy od 2—2^{1/2} *m/m*.
- 9) Zarówno łączniki przewodu głównego z zapalnikami, jakoteż łączniki międzyzapalnikowe mogą, w razie równoczesnego odpalania kilku tylko naboju, składać się z 3 *m/m* wyżarzonego drutu żelaznego, który atoli winien zwisać wolno i nie stykać się nigdzie z ziemią.
- 10) Łączenie drutów z sobą należy wykonywać starannie. Końce drutów należy oskrobać na czysto i dobrze je z sobą skręcić. Wolne zetknięcie się końców drutów lub też spięcie tychże na haczyk jest wzbronione.
- 11) Drutów zapalników taśmowych nie należy z ich osłony obnażać, lecz część taśmy z otworu świdrowego wystającą wzdłuż przeciąć, druty zaś osłonięne o ile możności daleko od siebie odgiąć.
- 12) Z zapalnikami należy nader ostrożnie się obchodzić, przede wszystkim zaś chronić je od uszkodzenia a także zaniechać zwyczajnego sprostowania rurki przypadkiem skrzywionej. Zapalników, pod jakimkolwiek względem wadliwych, używać nie wolno.

Zapalanie samo winno odbywać się w sposób następujący:

- 13) Po nabiciu i przepisowem przysposobieniu otworów świdrowych, należy końce wolne drutów na czysto obnażyć i w ten sposób z sobą połączyć, by jeden z końców drutowych zapalnika łączył się kolejno przez obwinienie z końcem zapalnika sąsiedniego. Przy obu zapalnikach najskrajniejszych pozostanie w ten sposób po jednym drucie, który z jednym z obu drutów przewodu głównego połączyć należy.
- 14) Przy wszystkich tych czynnościach nie wolno łączyć obu drutów z maszynką zapalczą.

Połączenie przewodów drutowych z maszynką zapalczą może wtedy dopiero nastąpić, skoro załoga od miejsca roboczego się oddaliła i jest pewnem, że schroniła się do miejsc ochronnych.

- 15) Przed przystąpieniem do zapalania należy tak gałkę jak i iskiernik wytrzeć dobrze suchą szmatką wełnianą i iskiernik jak najdalej od gałki odciągnąć. Końce przewodów głównych należy również wyczyścić, następnie koniec jeden drutu do otworu gałki wetknąć i naokoło niej obwinąć, drugi zaś w otwór iskiernika włożyć i za pośrednictwem zgięcia doń przymocować.

Celem odstrzelenia należy powoli i jednostajnie około 10 obrotów wykonać, poczem przycisk szybko i silnie ku dołowi pocisnąć i w położeniu tem chwilę go potrzymać.

- 16) Po odpaleniu należy korbę zdjąć, połączenie przewodów drutowych z maszynką bezwzględnie usunąć, wreszcie po przesunięciu zupełnem iskiernika do gałki, przycisk raz jeszcze ku dołowi przycisnąć.
- 17) Strzałowy nie śmie żadną miarą pozostawiać korbki przy maszynce, a o ile jej nie używa, winien podczas służby zawsze ją przy sobie nosić.

§ 51.

Przy użyciu żarowego zapalania elektrycznego, należy baczyć na przepisy następujące:

- 1) Do przewodów głównych należy używać z reguły drutów miedzianych.
- 2) Przewody drutowe mogą być nie izolowane, nie śmia atoli stykać się wzajemnie, względnie z żelazem lub metalami. Przewody te winny być tak z maszynką za pośrednictwem śrub ściskowych, jak i z zapalnikami starannie połączone.
- 3) W razie odpalania większej ilości naboji, należy podobnie jak przy zapalaniu wysokooporowem łączyć je szeregowo.
- 4) Do połączenia naboji między sobą jakoteż z przewodami głównymi mogą być użyte porozginane przewody drutowe zapalników.
- 5) Zarówno całe urządzenie, zapalacze jak i każdy zapalnik oddzielny, można co do ich skuteczności, zbadać za pośrednictwem galwanoskopu, przytykając oba końce wolne lub też przewody do śrub biegunowych galwanoskopu, wskutek czego odchylenie igły nastąpić winno. Gdyby to nie nastąpiło, wówczas tkwi błąd w przewodzie lub zapalniku.

W takim razie należy tak przewód jak i każdy zapalnik poddać z osobna badaniu.

- 6) Naboje należy w ten sam sposób nabić jak przy zapalaniu wysokooporowem (§ 43.), zapalniki sprzęgnąć i przewód wykonać. Następnie udaje się strzałowy z maszynką zapalczą do miejsca ochronnego, gdzie po przekonaniu się, że obok przodka niema nikogo, obydwie druty przewodowe w śruby ściskowe maszynki zaciska.
- 7) Wogóle należy za prawidło uważać, że jak długo ktoś przy przodku lub też w jego pobliżu się znajduje, przewodów drutowych z maszynką łączyć nie wolno. Maszynkę zapalczą, o ile nie jest w użyciu, winien strzałowy zawsze z sobą nosić, albo też tak

ją urządzić, by niepowołani w ruch jej wprowadzić nie mogli (przez odjęcie korby lub rękojeści), lub też by nie działała (wskutek usunięcia pręcika stykowego lub też klucza).

- 8) Skoro wszystko do odpalenia naboju przygotowano, następuje zapalenie przez przesłanie lub nagłe włączenie prądu elektrycznego w przewód zapalczy, przy bateriach zaś lub akumulatorach przez pociśnięcie przycisku lub skręcenie klucza, przy maszynkach dynamoelektrycznych lub magnetoelektrycznych przez obrót korby lub zepchnięcie w dół drążka napędowego.
- 9) Następnie winien strzałowcy obydwie przewody drutowe odjąć, a to nawet i wówczas, gdyby naboje nie wypaliły.
- 10) O ileby kilka naboju zawiodło, należy je ponownie z sobą i z przewodem zapalczym połączyć, a następnie próbę dodatkowego odpalenia naboju wykonać. Jeżeliby i tym razem nie wypaliły, wówczas jako nieudane uważać je należy.

§ 52.

Używanie udarowych zapalników Tiermann'a jest stanowczo wzbronione.

§ 53.

W razie użycia ciernego zapalnika Lauera, należy tak przy nabijaniu jak i odpalaniu naboju postępować w sposób następujący:

- 1) Po umieszczeniu materiału wybuchowego w otworze świdrowym, należy koniec dolny zapalnika włożyć do patronu zapalczego, koniec zaś otwarty osłony patronu udarowego przytwierdzić nitką do zapalnika. Patron udarowy w sposób ten przysposobiony należy następnie do otworu świdrowego wsunąć aż na sam nabój wybuchowy, przyczem gwałtownego wpychania tegoż unikać należy.

Następnie rozpoczyna się wykonywanie przybitki. Do celu tego należy użyć drewnianego, gładko obrobionego ładownika, o rowku podłużnym odpowiadającym średnicy zapalnika, do którego to rowka pochwa zapalnika się nadaje. Ubijanie ładu w otworze należy tak skutecznie, by jedna ręka przyciskała zapalnik do ścianki otworu świdrowego, celem ustalenia tegoż w swej długości, druga zaś tak dzierżyła ładownik, by pochwa zapalnika tkwiła w rowku podłużnym ładownika.

- 2) Pierwszą część przybitki około 10 cm należy lekko nałożyć, następną zapomocą powolnego uciskania silnie zgęścić, przy czem długość przybitki co najmniej 40 cm wynosić powinna.
- 3) Baczyć należy, by w czasie nabijania zapalnik żadną miarą nie był na ciągnięcie wystawiony i by nabijający zajął stanowisko pewne, poślizgnięcie lub zsuniecie jego wykluczające. Przy otworach strzałowych wysoko pod stropem założonych, obowiązany jest przeto nabijający sporządzić dla siebie odpowiednio silny pomost.
- 4) Skoro nabój w ten sposób przygotowano, należy główny sznur pociągowy z miejsca ucieczkowego do miejsca strzału (lecz nigdy w czasie odejścia) na spągu ułożyć, a następnie w samym miejscu strzału pętlę kształtu litery **S** sporządzić. Następnie należy hak do końca sznura przytwierdzony w pętli drutu pociągowego zawiesić.
- 5) Strzałowy winien przez zaciągnięcie straży postarać się, by w czasie powyższej manipulacji nikt nie ciągnął przewodu pociągowego.
- 6) Dopiero po dokonaniu powyższych czynności i przy zastosowaniu się do wszelkich istniejących przepisów dotyczących zabezpieczenia miejsca strzału, wyboru miejsc ucieczkowych i t. d. może nastąpić odpalenie naboju.
- 7) Odpalenie to należy w ten sposób z miejsca ucieczkowego skutecznie, że strzałowy przez wyrównanie po-

wyżej wymienionej pętlicy sznura pociągowego, przewód cały pociągowy napręży, a następnie, nagle krótkim szarpnięciem drut pociągowy prostuje i z zapalnika go wyrzywa. W razie nie wyrwania drutu przy szarpnięciu pierwszym, należy z wielką siłą powtórzyć to ponownie, lub też i częściej.

- 8) Przy otworach strzałowych, ku przodowi nachylonych, t. j. takich, przy których kierunek otworu świdrowego z kierunkiem przewodu pociągowego kąt ostry zamyka, należy rozpory z drewna okrągłego zaciągnąć i na nich sznur pociągowy ułożyć, by ciągnięcie w kierunku otworu świdrowego na drut działało. Podobnie u wylotów chodników i w zgięciach tychże należy umieszczać rozpory z krągłaków drewnianych, celem zmniejszenia tarcia sznura pociągowego.
- 9) Gdyby w czasie nabijania ładownik zacisnął się z zapalnikiem, nie wolno wyciągać go przemocą, tylko należy podobny nabój jako zawiedziony uważać.

VI. Postanowienia karne.

§ 54.

Przekroczenia przepisów regulaminu niniejszego, o ile nie będą stosowane §§ 335.—337., 431. i 445. powszechnej ustawy karnej, według których stosownie do okoliczności może być wymierzona kara obostrzonego aresztu do lat 3 lub o ile nie będą obowiązywać postanowienia karne §§ 240. i 250. powszechnej ustawy górniczej, względnie reskryptu ministerjalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, podlegają karom porządkowym obowiązującego regulaminu służbowego.

VII. Postanowienia końcowe.

§ 55.

Regulamin niniejszy używania materiałów wybuchowych należy rozdać dozorcóm, strzałowym, przełożonym drużyn roboczych, jakoteż osobóm, którym wydawanie materiałów wybuchowych poruczono.

Wzór I. (Księga dochodu i rozchodu.)

Data	Dochód		Rozchód		Robotnicy zwrócili		Podpis Wydawcy	Stan z końcem dnia	
	Rodzaj materiału wybuchowego względnie zapalnika	Ciężar w kg względnie ilość sztuk	Rodzaj materiału wybuchowego względnie zapalnika	Ciężar w kg względnie ilość sztuk	Rodzaj materiału wybuchowego względnie zapalnika	Ciężar w kg względnie ilość sztuk		Rodzaj materiału wyb. względnie zapalnika	Ciężar w kg względnie ilość sztuk
			I. szychta						
			II. szychta						
			III. szychta						

L. 2.941/11.

Niniejszy regulamin używania materiałów wybuchowych zatwierdza się.

C. k. Urząd górniczy okręgowy.
Stanisławów, 9. października 1911.

C. k. Urzędnik górniczy okręgowy:
Szwabowicz m. p.

L. 18.196/11.

Niniejszy regulamin używania materiałów wybuchowych zatwierdza się.

C. k. Urząd górniczy okręgowy.
Drohobycz, 19. listopada 1911.

C. k. Urzędnik górniczy okręgowy:
Mokry m. p.

L. 9.513.

Niniejszy regulamin używania materiałów wybuchowych zatwierdza się.

Dobromil, dnia 11. sierpnia 1912.

L. S.

C. k. Starosta:
Podpis nieczytelny.

L. B. 3.417/12.

Niniejszy regulamin używania materiałów wybuchowych zatwierdza się.

Drohobycz, dnia 22. października 1912.

L. S.

C. k. Radca Namiestnictwa
i kierownik Starostwa:
Podpis nieczytelny.

L. 29.774/12.

Widziano i potwierdza się w całej osnowie.
Kałusz, dnia 14. października 1912.

L. S.

C. k. Starosta:
Podpis nieczytelny.

Potwierdza się.

Nadwórna, dnia 7. listopada 1912.

L. S.

C. k. Starosta:
Podpis nieczytelny.

L. 34.357.

Zatwierdzam.

Kosów, dnia 6. października 1912.

L. S.

Kierownik c. k. Starostwa:
Podpis nieczytelny.

BIBLIOTEKA GŁÓWNA AGH

1000328238

BIBLIOTEKA
GŁÓWNA

AKADEMII
GÓRNICZO
HUTNICZEJ

115264

*Nie
wypożycza się
N20 18768*